

บทที่ ๖

อันจะกล่าวความตามท้องเรื่อง แน่นอนพระเอกก็ต้องคู่กับนางเอก แล้วตัวร้ายก็ต้องถูกตีตกขอบกระดาดด้วยเหตุการณ์หายนะอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่บางครั้งก็เกิดปัญหาอย่างพระเอกกับนางเอกดันร้ายกาจกว่าตัวร้ายดังเช่นเรื่องนี้...

ในเช้าวันที่อากาศสดใส ณ มุมหนึ่งของออฟฟิศเล็กๆ มีคนสองคนกำลังเถียงกันอย่างเอาเป็นเอาตาย หัวข้อนั้นว่าด้วยเรื่องประโยชน์ใช้สอยของคลิปหนีบกระดาด ฝ่ายนำเงินเป็นหญิงสาวร่างเล็ก ใส่แว่นหนาเตอะ แบบที่ต้องเห็นสามครั้งขึ้นไปถึงจะจำหน้าได้ ฝ่ายแดงเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี สูงโปร่ง แบบที่ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงเห็นครั้งแรกต้องจดจำ รูปร่างภายนอกของทั้งคู่จัดอยู่ในวาระที่ห่างกันไกลโข แต่มีสิ่งหนึ่งที่บรรดาหนุ่มๆ อีกห้าคนที่เหลือในห้องนั้นลงความเห็นอย่างเป็นทางการก็คือคำว่า ‘เด็กทั้งคู่’

ประตูห้องทำงานห้องเดียวของออฟฟิศเปิดออก มีชายหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่งใส่ลั่นทมออกมามองสถานการณ์ เจตต์สบตากับลูกน้องหนึ่งในห้าคนที่ทำงานไปพลางใช้หางตามองคู่กรณีสองคนไป...อย่าง

สบายอารมณ์

"เหมือนเดิมที" เขาหันมารายงานเจตต์อย่างง่าย ๆ หลังจากผ่านไป มาสองเดือน ลูกสมุนของเจตต์ที่มีเจ็ดกิโลกรัม ด้วยอีกคนมีภารกิจ ชีวิตต้องไปเรียนต่อต่างประเทศ ตอนนี้นักสมุนของเจตต์หกคนนั้น คนหนึ่งกำลังเถียงไว้สาระกับน้องสาวของนายใหญ่อยู่ ซึ่งลูกสมุนที่ เหลือทั้งห้าก็ชินกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเสียแล้ว

"คราวนี้เรื่องอะไร"

"เมื่อก็เป็นปากกา ตอนนี่เรื่องคลิปหนีบกระดาษครับพี่" ได้ฟัง คำรายงานแล้วนายใหญ่ก็ส่ายหน้าอีกครั้ง คลิปหนีบกระดาษมันยัง เอามาเถียงกันได้

"ทำไมพวกมันไม่ไปนั่งในห้องมันเนี่ย" เจตต์บ่น

"เห็นจับว่าเซ็ง ไรวันด์เลยหนีขึ้นมา ส่วนวินด์บอกว่าอยู่คนเดียว แล้วเขาก็เลยตามขึ้นมาอีกคน" เอกรายงาน สรุปลือคือแม้ว่าเจตต์ จะอุทิศห้องใต้บันไดเป็นออฟฟิศสำหรับ 'สำนักพิมพ์ไซติช่วงชัชวาล' แล้วก็ไม่ได้ช่วยอะไรขึ้นมาเลย

"ถ้ามันตักกันก็แยกด้วยละ" เขาสั่งก่อนที่จะผลุบหายเข้าไปในห้อง ทำงานเหมือนเดิม ฝ่ายคนรับคำสั่งยังไม่ทันรับคำก็ต้องกระโจนวิ่งไป แยกสองคนที่ทำท่าจะดิ่งเลือดกันอีกรอบ

ออฟฟิศนี้เจ้าของชื่อเจตต์ มีชื่อบริษัทอันลึกลับคิดว่า 'สวัสดิ์ครบ จำกัด' ซึ่งเป็นฐานทัพผลิตนิตยสารหลายหัวที่เขาเป็นเจ้าของอยู่ ใ้ แล้ว...ที่นี้คือกองบรรณาธิการที่ผลิตนิตยสารสำหรับผู้ชายสองฉบับ ผู้หญิงอีกสาม และห้องเที่ยวอีกหนึ่ง เมื่อเทียบกับลูกสมุนประจำทั้ง หกในห้องนี้ก็คงอูทานได้ว่า 'โห! คงยุ่งน่าดู!' แต่ที่จริงแล้วเจตต์มี แบ็คอัพเป็นเหล่าบรรดาผู้ชายที่รักความอิสระอีกมากมาย ดังนั้น นิตยสารที่แตกต่างกันหกฉบับจึงมีแค่ฐานทัพเล็กๆ แห่งนี้เป็นฝ่ายผลิต ส่วนเรื่องคลังหรือการพิมพ์ เจตต์เตะไปให้ที่บ้านซึ่งทำธุรกิจโรงพิมพ์

จัดการไป

เขาเป็นพี่ชายของฝ่ายน้ำเงินตัวเล็กที่ต่อน้ำหนักให้กับฝ่ายแดงอยู่หลายปอนด์ พ่อหนุ่มฝ่ายแดงนั้นเคยเป็นหนึ่งในลูกสมุนอันจงรักภักดีของเจตต์ ทว่า...หลังๆ นี้เจตต์รู้ว่า จะตัดทางปล่อยวัดทั้งคู่ ไม่ใช่ว่าเขาไม่รักทั้งสองคน แต่เจตต์เชื่อที่พวกมันชอบทะเลาะกัน

คู่มวยประจำเวทีแห่งนี้หากจะเปรียบแล้วก็คงไม่ใช่มวยเกรดดีนัก เพราะฝีมือแย่มองอื่นๆ เตะเขาแรงศอกก็ไม่ได้ร้ายใจ มีดีอย่างเดียวคือดีต่อแพ่งเหมือนกันทั้งคู่ จะว่าไปก็คงเหมือนมวยวัดชั้นต้น กระดูยังไม่แข็ง แต่แก่นักเรื่องการออกอาวุธแบบไม่ดูตาม้าตาเรือ สองคนที่จงเป็นคู่เอกตลอดศกนั้นฝ่ายแดงมีชื่อว่าศุวิล ฝ่ายน้ำเงินมีชื่อว่าจิตตา หากจะตั้งฉายาห้อยท้ายให้ทั้งคู่ก็คงจะเป็น 'ลูกบ้านเจตต์' ที่จริงนั้นเป็นชื่อที่ลูกสมุนทั้งห้าคนที่เหลือของเจตต์แอบตั้งแล้วเรียกเสียบๆ เพราะรู้ว่าถ้าได้ยินถึงหูลูกพี่มันคงไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก... แต่มันก็จริงนี่

แรกเริ่มเดิมทีเจตต์ตัดหลังทั้งคู่ด้วยการให้จิตตา น้องสาวเขา ผู้ซึ่งมาอ่อนจะทำสำนักพิมพ์ไปฝึกงานกับคูภรณ์ที่ทำให้เขาต้องปวดหัว เพราะความไม่ยอมกันของทั้งคู่ หวังว่าทั้งสองจะรู้จักสำนึกบ้าง ทว่า...เจตต์คิดผิด เพราะไอ้น้องรักสองตัวของเขาเปิดศึกวันทรงชัยทุกวัน ไม่มีเบื่อ แบบที่ไม่ต้องเอาแอนตาซิลมาล่อก็ยินยอมพร้อมใจจะกระโจนเข้าหากันทุกเมื่อ เรียกว่าแผลแตกไม่กลัว...กลัวเสียศักดิ์ศรีมากกว่า

ที่แย่กว่านั้นก็คือ...เจตต์คิดว่าฝ่ายแดงชอบฝ่ายน้ำเงิน แต่ทำไมมันถึงเป็นรักในรอยแค้นแบบนั้นเขาก็อยากจะรู้เหมือนกัน ยิ่งพักหลังๆ พฤติกรรมของทั้งคู่ชวนให้สงสัย แต่แล้วก็ลงเอยด้วยการทะเลาะกันทุกที

ย้อนกลับมาดูคุณกรณีนีคลิปจาวเมื่อครูที่บัดนี้หันหน้าเข้าหาทางานตัวเองได้สักที เหมือนทั้งคู่กำลังพยายามสงบจิตใจโดยการนับเลขหนึ่งถึงร้อย อันที่จริงเลยระยะเวลาตามที่ลูกพี่ใหญ่กำหนดไว้ว่าให้คนหนึ่งเป็นเทรนเนอร์ อีกคนเป็นลูกศิษย์แล้ว แต่จิตตาก็ยังคงอยู่เรียนรู้งานเหมือนเดิม เธอให้เหตุผลกับพี่ชายว่าเป็นเพราะเทรนเนอร์ไม่เอาอ่าวสอนอะไรเธอไม่เข้าใจสักอย่าง ซึ่งก็ได้รับประโยคสวนกลับสั้นๆ จากเทรนเนอร์จำเป็นว่า 'เธอมันที่มเอง' เจตต์ที่อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้นด้วยเอานิ้วคลึงขมับ เป็นครั้งแรกที่เขาไม่โกรธคนที่ว่าน้องสาวตัวเองนั้นเพราะเจตต์มีเหตุผลพอที่จะพูดได้ว่า 'ยัยตัวแสบน้องเขาก็พอกัน' และ 'นับวันจะร้ายกาจมากขึ้นเรื่อยๆ'...

คิวิลมีงานประจำเป็นตากล้องและเจ้าของคอลัมน์ 'ชิมไปก่อน(ตา) ไป' หากใครเห็นตัวจริงของเธอ ไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชายก็คงจะถูกชะตากับใบหน้าขี้เล่นและอัธยาศัยไมตรีอันดีเยี่ยม แต่ถ้าทำความรู้จักคิวิลผ่านตัวอักษรแค่สองหน้ากระดาษอาร์ตมัน แถมกว่าคอนยังเป็นรูปอาหารสวยๆ กับรูปเจ้าของร้านยื่นเต๊ะทำแล้วละก็ อารมณ์คงจะพลิกกลับ เพราะคิวิลเป็นนักชิมชอบเห่า แก้วงปากกาหาคำดำจากเจ้าของร้านเป็นประจำ

เขาปากจัดผ่านตัวอักษร ซึ่งคนที่รู้จักเขาอย่างเช่นญาติ อติ๊ด เพื่อนร่วมงานมักจะบอกว่า 'นายมันโรครจิต เก็บกตหรือไงถึงเขียนไปแบบนี้' แล้วคิวิลก็จะยิ้มเฟล่ ทำหน้าแบบ 'แหม...รู้ทัน' หน้ากระดาษเป็นเครื่องมือแสดงความคิดเห็นของเขาจริงๆ นั่นแหละ ความตรงไปตรงมาของเขานั้นคือความจริงใจ เพราะมันโควตทุกคำพูดที่เป็นข้อความกะพริบวาบอยู่ในหัวสมองเขาออกมา

กลไกการป้องกันตัวและความอยากประเภทที่ที่ชอบให้คนรักมากกว่าคนเกลียดทำให้เขารู้สึกว่าอย่างน้อยถ้าจะโดนตำหนิเป็นให้ตำโกลๆ มากกว่าจะมาชี้หน้าตำต่างๆ หน้า คิวิลไม่ชอบให้ใครมาตำโกล

มือเท้า เพราะกลัวว่าตัวเองจะกระโจนเข้าไป เบล่า...เขาไม่ใช่หนักเลงโต และไม่ได้ถนัดเรื่องใช้กำลังด้วย เพียงแต่เขาไม่ยอมเสียเวลา เสียภาพลักษณ์ รวมทั้งมีประวัติด้านความรุนแรงต่างหาก

แต่ดูเหมือน...ประวัติอันเลิศเลอของเขากำลังค่อยๆ ถูกแต่งแต้มสีให้กระด้างกระด่างด้วยฝีมือยัยแวนที่นั่งโต๊ะติดกัน ที่แรกเมื่อพันธสัญญาตามความรู้สึกของเขาและเจตต์สิ้นสุดลงที่หนึ่งเดือนพอดีพอดี เขาถึงกับถอนใจโล่งอกแล้วแทบจะเอาพู่มาโบกตะโกนโห่ร้องด้วยความดีใจ ทว่า...ทุกอย่างก็พังครืนลงตรงหน้าเมื่อ...

ยัยแวนนั้นดันทำเป็นเอาการเอางาน อยากรจะเรียนรู้งานต่างๆ ให้ได้มากที่สุด

ข้อนั้นถ้าคิดถึงเหตุผลที่เธอบอกก็พอจะกล่อมเกลี้ยงยอมรับไปได้ หากแต่ออฟฟิศเล็กๆ นี้ดันมีโต๊ะทำงานวางอยู่หนึ่งตัวถาวร โลเกชั่นนั้นก็สนิทชิดเชื้อกับเขานัก แน่نونว่าเจ้าของเก่าของมันเป็นเพื่อนที่เหมะสมกับคำว่าชิดเชื้อ แต่เจ้าของใหม่ที่ทำเหมือนเขาเป็นตัวเชื้อโรคทุกที่ที่อ้าปากนั้นเห็นที่หนึ่งเดือนก็เกินพอแล้ว คุณลพยายามถามลูกสมุนที่เหลือของเจตต์ทั้งห้าว่ามีใครยินดีจะชิดเชื้อกับเขาแทนไหม ซึ่งถ้ามีเขาจะได้เชิญยัยคนที่ทำเหมือนเขาเป็นอาวุธชีวภาพประเภท 'จับคนมาทำเชื้อโรค' ไปไกลๆ

น่าเสียดายที่สมุนทั้งห้าของเจตต์เป็นผู้ชาย นอกจากพรีเมียร์ลิกที่พวกเขาอุทิศตัวเป็นสาวกอย่างซนติดตาหลับซบตานอนก็มีมวายนี่แหละเป็นกีฬาโปรดรองลงมา โดยเฉพาะมวายนี่สร้างความหายนะให้กับลูกสมุนคนที่หกของเจตต์อย่างเขา ดังนั้นเรื่องนี้มันเลยจบตรงที่เขายังเป็นอาวุธเวรกรรมน่ารังเกียจสำหรับยัยแวนหน้าจืดต่อไป

แล้วที่พวกนั้นไม่พูดอะไรสักคำเรื่องการย้ายที่นั่งกับเธอก็เพราะว่าพวกเขาเห็นความพยายามของน้องสาวนายใหญ่ จิตตาแทบจะก้มลงไปคุกเข่าหน้าลูกสมุนทั้งห้าของเจตต์ที่เธอเรียกขานอย่างเต็มปาก

เต็มคำว่า 'ศิษย์พี่' ขอการสนับสนุน เขาแอบค่อนข้างอดใจไว้ว่าจิตตาจบตั้งเมืองนอกเมืองนาแต่ดันนับเลขผิด เพราะศิษย์ในสำนักของเจตต์ไม่ได้มีแค่ห้า มันต้องบวกเขาอีกคนต่างหาก

แผนการย้ายที่ซึ่งฟังไม่เป็นท่าจบลงแบบไม่เป็นที่น่าพอใจสำหรับศุวิล แล้วเรื่องมันก็เข้าทำนองความวุ่นไม่ทันหาย ความควายเข้ามาแทรกแบบเบาๆ เพราะท่านเจ้าสำนักดันอยากรู้ว่าห้องหญิงของเขามีความก้าวหน้าไปถึงไหน จิตตาเหล่มาทางเขาแล้วบอกว่า

'ก็ไม่มากหรอกเหี้ย เผอิญเทรนเนอร์มันเฮง...เอ๊ย! ไม่ค่อยดี' ศุวิลที่กำลังปรับแต่งรูปถ่ายอยู่ตอนนั้นถอนหายใจหนักเมื่อได้ยินประโยคของเธอ ทำไมเขาจะไม่รู้ล่ะว่าไอ้คำว่า 'เฮง...' มันจะต่อด้วยคำว่าอะไร ยัยแวนหน้าจิตจู้ๆ ก็หันมาเล่นงานเขา แต่อย่างนี้กว่าเขาจะยอมง่ายๆ ศุวิลหันไปทำหน้าที่ตาหนักใจก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง 'ไม่มีแววล้อเล่นว่า'

'ฉันก็อยากจะสอนให้ดีๆ แต่ทำไงได้ เธอมันทิ่มเองนี่หว่า' ทันทีที่พูดจบศุวิลก็จัดการปิดการรับรู้โลกภายนอกด้วยหูฟังที่ครอบลงมาส่งสำเนียงเพลงร็อคหนักหู

อันที่จริงศุวิลสาบานได้ว่าเขาพยายามสอนเธออย่างเต็มความสามารถ หากมันลงท้ายด้วยการทะเลาะกันทุกครั้ง ทำไงได้...คนมันไม่ลงรอยกัน

ไม่ใช่ศุวิลไม่ตั้งใจสอน และจิตตาก็ไม่ใช่นักเรียนเกเรด้วย เพียงแต่ที่มันลงเอยแบบนี้ทุกครั้งก็เพราะว่าจิตต้ามักจะหลอนอยู่เสมอว่าเขาต้องการแก้มเธอ ดูเหมือนว่าดีกรีประสบการณ์การทำงานมาหกปีเต็มของศุวิลจะอ่อนด้อยไปสำหรับการสอนงานอีกฝ่าย สรุปลก็คือปัญหาทุกอย่างมันอยู่ที่ความระแวงซึ่งกันและกัน เพราะเขากับเธอเริ่มต้นได้แย่มากนั่นเอง

ศุวิลเชื่อในสุภาชีวิตโบราณหลายสุภาชีวิต คำพูดที่ถ่ายทอดจากรุ่น

ลู่อุ่นนี้แหละเป็นข้อเตือนใจที่ดีนัก หนึ่งในหลายสุภาภาษิตที่ได้ยินกันจนชินหูซึ่งชายหนุ่มเชื่อจริงจังก็คือ ‘คนรักเท่าฝันหนึ่ง คนชังเท่าฝันเลื้อ’ ในเมื่อเขาเป็นหนุ่มช่างสังสรรค์ และค้นพบว่าความสุขที่ได้มากมักเป็น เรื่องที่ทำให้คนอื่นรู้สึกดีๆ อย่างเพียงแค่ว่าเพื่อนหัวเราะเวลาเขาพูด นั่นก็ทำให้ศุวิลมีความสุขมากแล้ว ดังนั้นศุวิลจึงตั้งใจที่จะทำให้ฝันหนึ่งนั้นใหญ่ที่สุดเท่าที่จะทำได้

ตากล้องประจำกอง บ.ก. เหลลตามองคนที่นั่งตรวจทานต้นฉบับข้างๆ พลังคิดว่าทำไมกับยัยแวนหน้าตาจืดชืด ไม่มีเค้าว่าจะกวนประสาทใครได้เช่นนี้ ถึงทำให้เขาต้องเลิกล้มความตั้งใจที่จะขยายฝันหนึ่งทุกทีเวลาที่คุยกับเธอ ศุวิลโตแล้ว และเขาก็รู้จักคำว่า ‘เหตุผล’ มากพอจะเป็นคนที่ห่างไกลคำว่า ‘งี่เง่า’ ได้ แต่กระนั้นทำไมเขาถึงยังทำตัวเหมือนเด็กกับเธอคนเดียวเท่านั้น

หรือเป็นเพราะเขาและเธอมาจากคนละขั้วโลก ศุวิลไม่ชอบให้ใครขวางเขาโดยไม่มีเหตุผล และยังไม่ชอบใจใหญ่หากสิ่งที่เขาคิดว่าดีแล้วถูกแย้งออกมา ปกติไม่ค่อยมีใครคิดขัดแย้งกับศุวิลแล้วพูดออกมา เพราะเพียงเขาไปรยยิ้ม ถ้าไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย ทุกคนก็พร้อมใจกันเห็นด้วยคล้อยตามเขาได้ไม่ยาก คงจะมีแต่ยัยแวนคู่กรณีเท่านั้นแหละที่สามารถหาคำโต้แย้งหรือเหตุผลมาขัดกับเขาได้แม้ศุวิลเพ็งเอ่ยปากเพียงครึ่งคำเท่านั้น

นั่นอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่เขาไม่ค่อยชอบใจเธอ แต่ศุวิลก็ยังคงคิดว่ามันไม่สมเหตุผลสมผลพอที่เขาจะลุกขึ้นทำตัวเป็นเด็กทุกเวลาที่คุยกับเธอ คิดเรื่องนี้ขึ้นมาทีไรก็รู้สึกเหมือนมีบางอย่างติดอยู่ที่ปลายสมอง อาจเป็นชอกเล็กๆ ที่ความคิดของเขาควานหาไปไม่ถึง ซึ่งนั่นยิ่งทำให้เขารู้สึกจิตใจชะมัด

หลังจากเรื่องคลิบหนีบกระดาดที่กลายเป็นหัวข้อให้ศิษย์ร่วม

สำนักอีกห้าคนของเขาเอามาล้อว่าเป็นเรื่องคลิปฉาวจบลง ออฟฟิศ เล็กๆ แห่งนี้ก็เหมือนจะกลับมาสงบสุขอีกครั้ง จิตตาหันไปใจจดจ่อ กับงานตรงหน้า ส่วนศุวิธก็เอาหูฟังครอบหัวเรียบร้อยแล้ว แต่กลาง ร้ายตั้งเค้านขึ้นอีกครั้งเมื่อเหล่าลูกสมุนทั้งห้าพากันส่งเสียงเป็นทอดๆ ว่า

"ประชุม" ลูกสมุนหมายเลขหนึ่งซึ่งกำลังพักครึ่งกับงานที่เขาทำ และรื่นรมย์กับขามะนาวยามบ่ายอยู่ข้างหน้าต่างบานใหญ่เอ่ยออกมา เสียงดังแต่ดูราวคนละเมอ ก่อเกิดปฏิกิริยาลูกโซ่เป็นเสียงเอ็ดโค่เกือบ คล้ายเสียงสะท้อนยามตะโกนท่ามกลางหุบเขา

"ประชุม"

"ประชุม"

"เฮ้ย ประชุม"

"ประชุมเหรวอะ" หลังจากเสียงทั้งห้าจบลง ศิษย์พี่ทั้งหมดของ จิตตาก็พร้อมใจกันเก็บงานที่ทำอยู่แล้วค่อยเรียงแถวหน้ากระดาน อย่างพร้อมเพรียงตรงไปทางห้องของเจ้าสำนัก

แรกเริ่มจิตตาไม่เข้าใจอาการเหล่านั้นของบรรดารุ่นพี่ ทว่าเธอก็รับรู้ในทางดีที่ยังงงอยู่ตามความหมายที่แท้จริงของคำว่า 'ประชุม' และการที่ทุกคนต่างพร้อมเพรียงกันไปที่ห้องพี่ชายเธอว่ามั่นคงหมาย ความตามคำพูดนั้น แต่เธอก็ยังสงสัยว่าเธอควรจะไปประชุมกับเขาไหม...

ในจังหวะที่จิตตากำลังจะเก็บงานที่โต๊ะของตัวเอง ลูกสมุนทั้ง ห้าของเจดต์ก็พยักหน้าให้กันอย่างแข็งขัน หญิงสาวขมวดคิ้วนี้หน้า เมื่อเห็นพวกเขาทำพิลึกด้วยการเล่นโหน้อยออก คนแพ้ถูกดันให้ไป เป็นทัพหน้า เธอเริ่มจะตงิดๆ กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ก่อนที่จะเอ่ยปากถามอะไรออกไป เสียงรื้อร่นของทัพหน้าก็เอ่ยรัวเร็วว่า

"พี่เจดต์ งานใกล้เสร็จแล้ว เผอิญพวกผมมีธุระด่วน เดี่ยวเอากลับไปทำต่ที่บ้านนะ" และแล้วสมุนทั้งห้าของเจดต์ก็กระทำการอย่าง ที่ภาษาสแลงเรียกว่า 'สลายโต่'

จิตตาอ้าปากค้างเมื่อเห็นบรรดาศิษย์พี่ของเธอพยายามเบียดเสียดกันออกจากประตูเล็กๆ ของสำนักงานเพื่อจะเป็นคนแรก พอเธอชะเง้อมองก็พบกับใบหน้าพี่ชายที่งงไม่แพ้กัน เจตต์ไม่คิดว่าถ้าลูกน้องอยากจะเปลี่ยนบรรยากาศตัวเองกลับไปทำที่บ้าน หรือในกรณีลูกสมุนเขาเกิดติสต์แตกอยากทำงานเจียบๆ คนเดียวขึ้นมา แต่ติสต์แตกทีเดียวห้าคนนี้ออกจะเกินไปหน่อยนะ

"อ้อ..." น้องสาวมองหน้าพี่ชายที่เดินออกมาจากห้องทำงาน เธอยังนึกคำพูดมากกว่านั้นไม่ออก

"เฮียก็ไม่รู้ว่าพวกมันเป็นอะไร" ไม่ต้องรอให้จิตตาถาม เจตต์ก็เข้าใจว่าน้องสาวกับเขากำลังรู้สึกไม่แตกต่างกัน

"พวกมันไม่ได้บอกอะไรเลยเธอ" เจตต์มองไปรอบๆ ห้องตอนนี้ศิวิลที่เพิ่งรู้สึกถึงความผิดปกติรอบตัวกำลังส่งสายตามีคำถามความไม่เข้าใจของเขามีมากจนแผ่ความสงสัยในดวงตาไปยังคุณกรณี ซึ่งจิตตาทำเพียงแค่อยกไหล่แบบจนปัญญา ก่อนเล่าเหตุการณ์สุดท้ายให้อีกสองคนฟังว่า

"ไม่รู้สิ เห็นพวกมันว่าประชุมแล้วก็เผ่นออกไป"

"หือ...อะไรนะ" พี่ชายเธอทวนคำราวกับว่าได้ยินเธอไม่ชัดซั้งที่จิตตายืนห่างจากเขาเพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้น

"จิบเห็นพวกพี่ๆ เขาพูดกันว่าประชุมต่อๆ กันนะเฮีย จิบนึกว่าจะมีการประชุมงานกันจริงๆ เสียอีก แต่จิบไม่เข้าใจว่าทำไมพวกพี่ๆ เขาถึงเก็บงานแล้วผลุนผลันออกไปขนาดนั้น" ในขณะที่จิตตากำลังครุ่นคิดอยู่นั้น หากเธอจะสังเกตสักนิดก็คงเห็นว่าสองหนุ่มกำลังทำหน้าตาเหมือนหายนะกำลังจะเกิดขึ้น

"เฮียไม่ได้เรียกประชุมเธอ"

"เปล่า" เจตต์ตอบแล้วผลุนผลันเข้าไปในห้องอย่างรวดเร็ว ก่อนที่จะได้ยินเสียงตะโกนสั้นๆ ว่า

"จิบ ไครมาหาเสียบอกว่าเสียบ่อยนะ" และแล้วไฟในห้องทำงานของเจตต์ก็ดับลง จิตตาอัปาค้างเป็นรอบที่สอง แต่คราวนี้เธอไม่ปล่อยโอกาสที่จะอธิบายเรื่องทั้งหมดกับตัวเองให้ลายนวล

"เดี๋ยวก่อน" หญิงสาวคว้าหมับไปที่แขนของคนซึ่งกำลังจะผ่านไปหนีอีกคนหนึ่ง เขาพยายามสะบัดมือเธอออกทันที

"ยัยแวน! ปล่อย!" เขาโวยวาย ท่าทางรีบร้อน ทว่าไม่สามารถทำให้คนไม่รู้จะอะไรเลยอย่างจิตตาสะดุ้งสะเทือนขึ้นมาได้ตอนนี้

"มันเรื่องอะไรกัน" เธอถาม

"เฮ้ย! ปล่อยก่อน! เดี่ยวไม่ทัน!" ศุภิลร้องเสียงหลง

"ไม่ทันอะไร" เธอซักอีก

"ตัวหายนะ" เขาตอบอย่างร้อนรน ตอนนี้ศุภิลเอามืออีกข้างที่วางยื่นมาพยายามดึงมือเธอออก

"ใครตัวหายนะ"

"ประชุมไงเล่า นี่ ปล่อยก่อนได้ไหม เดี่ยวค่อยกลับมาเล่าให้ฟังทีหลัง"

"ทำไมถึงเล่าตอนนี้ไม่ได้ล่ะ ฉันไม่เห็นจะเข้าใจเลยว่ามันเรื่องอะไรกัน แล้วประชุมมันมันตัวอะไร"

"โวย! ยัยแวน! เธอฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องหรือไง ฉันบอกว่าเดี๋ยวค่อยมาอธิบาย ตอนนี้ฉันไม่มีเวลา" และแล้วศุภิลก็ประสบความสำเร็จในการแกะมือเธอออก พร้อมๆ กับรัฐสชาติคำว่า...หายไปเสียแล้ว

"สวัสดีครับทุกคน" เสียงเข้มที่พยายามดัดให้อ่อนหวานดังขึ้นก่อนจะปรากฏร่างท่วมของชายคนหนึ่งซึ่งไม่ว่าจะตะแคงดูทางไหนก็ให้ความรู้สึกขวนขวนลูก จิตตาทกวาดตามองคนที่เพิ่งมาใหม่พร้อมๆ กับรู้สึกวุ่นวายๆ เธอผงะถอยหลังออกไปเล็กน้อย

"อ้าว คุณศุภิล เหม...ไม่ได้เจอกันแค่สามเดือน หล่อขึ้นเยอะนะ"